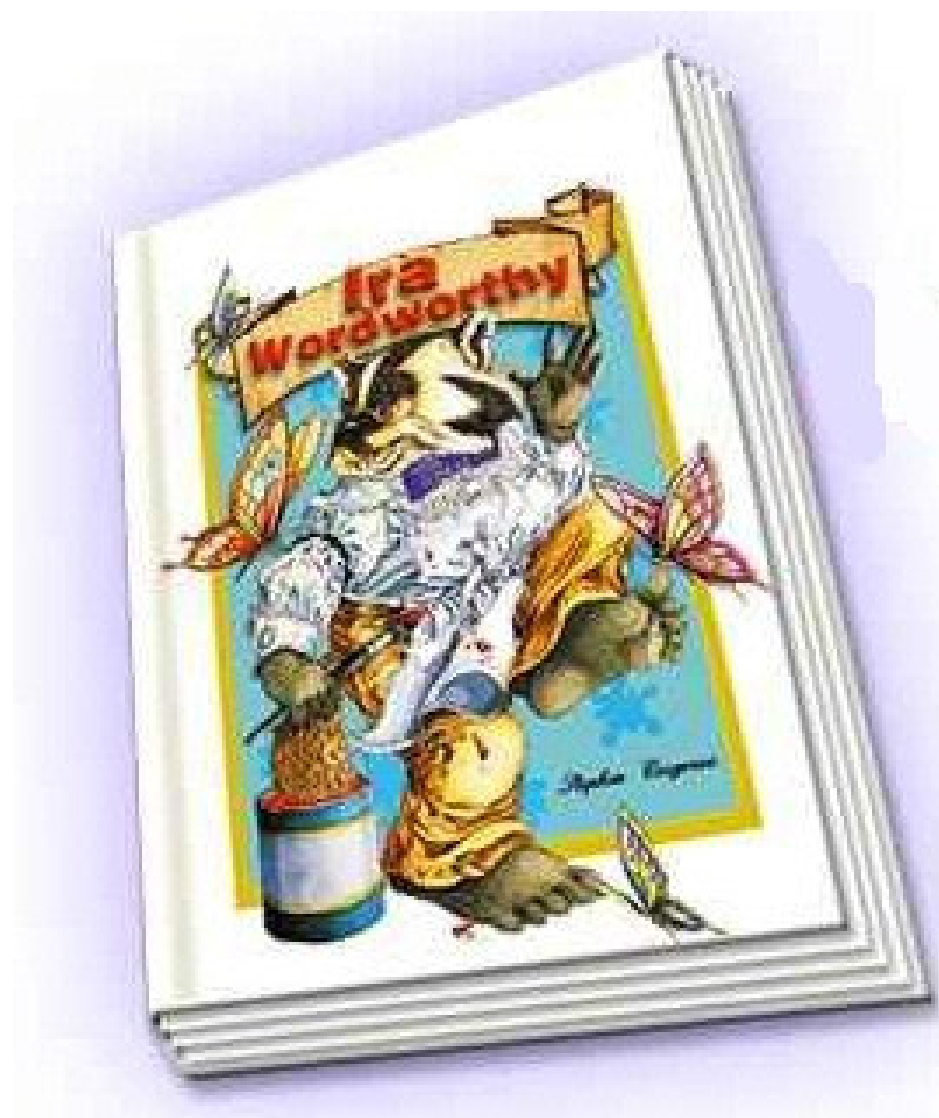

אירה

סטפן קוסגרובה

Bok-pop.com

"כמעט שם" .. מקום בו ינשופים חכמים
מספרים סיפורים וצוחקים, צוחקים, אך לא
ממך.
"כמעט שם" .. איפה שהחלומות מתגלגלים
וסובבים בין העננים המתעופפים בשמיים ואור
הבוקר נשמע כאילו לוחש "כמעט שם! כמעט
שם!"

יותר רחוק מרחוק, בקצה האופק, ישנו שביל
בין שיחי שרכים גדולים. אילו הלכת בשביל זה
בחיפוש אחרי תקוות אבודות וחלומות שלא
התגשמו, היית מגיע לארץ "כמעט שם".

הדברים מסודרים למדי; שורות של חיטה,
תירס ודחן. תרנגולות מקרקרות ותרנגולים
קוראים בבוקר בין הצמחים המבשילים.

אילו הלכת בשביל סביב בקעת הנסתרות דרך
היער הלוחש, השביל היה הופך לדרך חימר
אדומה. שם נמצאים השדות הפוריים של
"כמעט שם" והיצורים שמעבדים אותם.

כל בוקר, מיד עם הזריחה, הדלת הישנה
נפתחה בחריקה ונסגרה מיד בחזרה, כשגירית
זקנה יוצאת החוצה.
היא תמיד לבשה חולצה לבנה מעומלנת,
עניבת פרפר וסינור נקי סביב לבטנה.
שמה היה אירה וודוורת, בעלת החנות. כל יום
היא טאטאה את המרפסת במטאטא קש, בזמן
שהשמש עלתה לקראת היום החדש.

הדרך האדומה, המהודקת מובילה דרך שדות
ועד קבוצות של בתים קטנים, ליד בית הספר
הישן עם הפעמון החלוד, ועוצרת במרכז
העיירה היחידה בכל הארץ "כמעט שם".
שם גם עומדת החנות היחידה בעיירה, חנות
הזרעים, מזון וסחורות שונות.
שלוש מדרגות רעועות מובילות למרפסת,
שעליה חביות וארגזי עץ משמשים כספסלים
או כיסאות בשעות אחר הצהריים עצלות.

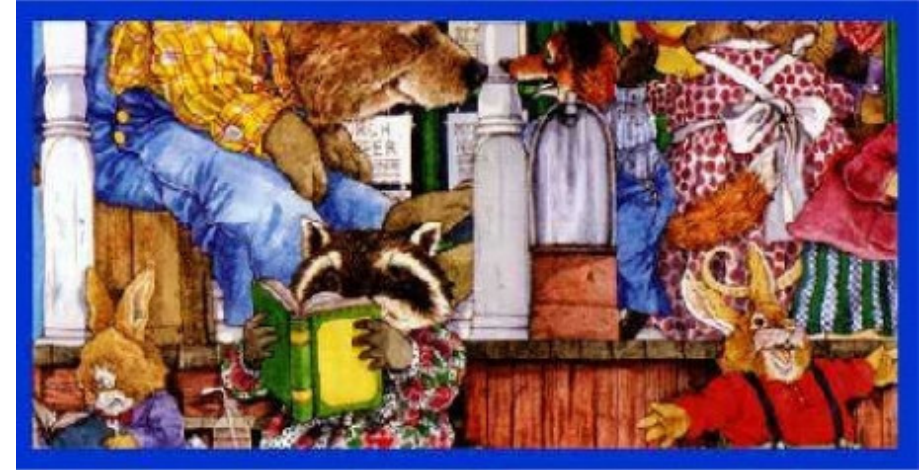
אבל החנות של אירה לא הייתה רק מקום מסחר. זה היה מקום מפגש, מרכז הפעילות החברתית של העיירה. שם האיכרים יכלו להיפגש ולדבר על הרוחות, על מזג האוויר ועל היבולים.

החנות בפנים הייתה מבולבלת במקצת, הסחורה לא מסודרת כמו שצריך. כן, הירקות סודרו אמנם ביחד, חבלים היו תלויים על ווים שבקיר. הכל היה נקי כמו החולצה הלבנה של אירה, אבל בכל זאת, קופסאות צבע עמדו על אצטבאות יחד עם פחיות אפונה, קופסאות סבון התערבבו בקופסאות אבקת מרק. לא היה כל הגיון בצורה בה אירה סידרה את הסחורה. היא תמיד ניקתה את הפחים והארגזים בקפידה תוך מלמול נגינה כלשהי, אך מעולם לא הבינה מדוע בלקוחות מגרדים את ראשיהם בפליאה כשמחפשים את המצרכים הדרושים להם.

זה נראה מוזר, אך אירה לא אהבה שילדים
ישבו על המדרגות ויקראו. לא היה איכפת לה
אם שתו מיץ או אכלו פרי, אך הרגיז אותה
תמיד כשהתחילו לקרוא בספרים.

כאן גם באו הילדים של "כמעט שם". הם נכנסו
אחרי יום הלימודים הארוך, קנו סודה או סוס
שחור, וצחקו מדברים החשובים של
המבוגרים. מדי פעם גם קנו אפרסק או שזיף
וישבו על המדרגות הרעועות וקראו ספר
מהספרייה.

ויום אחד היא לא יכלה לסבול יותר. היא זרקה את סמרטוט האבק שלה ומיהרה לחדר אחורי שם מצאה מכחול ולוח עץ. במשיכות מכחול ברורות היא הכינה שלט, שלט חשוב מאוד לעתידה של ארץ "כמעט שם".

"מדוע שלא ייקחו את הספרים למקום אחר" מלמלה תמיד כשאיבקה את אצטבאות הסחורה "ספרים וכל הלימודים הם רק בזבוז זמן. ילדים צריכים ללמוד מקצוע או לגבד אדמה!" אמרה תמיד.

למחרת, ממש לפני גמר הלימודים בבית הספר, אירה תלתה את השלט על מרפסת חנות. נכון, כמה מסמרים התכופפו תוך כדי העבודה, אך השלט נתלה. כשפעמון בית הספר צלצל הילדים רצו כרגיל לחנות של אירה כדי לקנות את הדברים האהובים עליהם.

היא עבדה קשה וזמן רב, קצת צבע עלה גם על אפה ועל משקפיה, אך בסוף היא הביטה בסיפוק על תוצאת מלאכתה.

אחד, אחד הם לקחו את הממתקים ושילמו
עבורם. אז ירדו במדרגות ורצו לגן ציבורי כדי
לאכול שם ולקרוא קצת.
החנונית הזקנה נכנסה לחנותו, מרוצה.

אירה חיכתה על המרפסת, בזרועות שלובות
ורגל שעירה כבדה. הילדים הביטו עליה,
הסתכלו על השלט ופרצו פנימה.

אירה הביטה בכעס דרך החלון. הקטנה עמדה שם תחילה ואחר כך ישבה, ממש תחת השלט החדש שלה. ברור היה שהיא מעמידה פנים כאילו לא ראתה אותו כלל. "היא כנראה עיוורת כמו עטלף" כעסה אירה ופרצה החוצה. שם היא עמדה ורקעה ברגלה ואז מלמלה "המ! אולי לא ראית את השלט?"

האחרון מהילדים הייתה דביבונת קטנה בשם ריטה. היא קנתה תפוח, יצאה וחיפשה לה מקום מלא שמש על המדרגות. שם התיישבה לא רק עם ספר אחד, אלא עם שניים!

ריטה מצמצה בעיניים ובדקה את השלט
בקפידה "אבל גבירתי, הוא לא אומר כלום!"
אירה בדקה גם היא את השלט אבל ריטה
הוסיפה "חוץ מזה, גברתי, מה איכפת לך אם
אשב על המרפסת ואקרא ספר?"

"כן גבירתי" ענתה ריטה "ראיתי אותו, הוא יפה
מאוד."
"יפה? ממש יפה!" היא נהמה ודפקה בידה על
השלט "השלט ה'יפה' אומר 'כל הילדים
מתבקשים לא ללכלך ולא לשבת כאן ולקרוא
ספרים'. זה מה שכתוב כאן!"
אך להפתעתה ריטה הסתכלה שוב על השלט
ואמרה "לא, לא כתוב כך".
אירה עמדה וחרקה בשיניו, קימטה את מצחה
החום. "אז אם כך, ידידתי הקטנה, מה בדיוק
אומר השלט?"

ובאמת, על השלט היו רק שרובים צבעוניים
ושום דבר לא יותר. בדיוק כפי שאמרה ריטה,
הוא היה יפה, אבל לא אמר דבר!

הצליל העדין של הדביבונת הקטנה הרגיע
קצת את אירה ודמעה אחת זלגה מעינה. "אני
לא רוצה שילדים יקראו על המרפסת, כי אני
כנראה מקנאה" אמרה ביושר "כי, תראי, אני
לא יודעת לכתוב או לקרוא."

ערב אחרי ערב הגירית הזקנה למדה אות
אחרי אות, ואחרי זמן לא רב היא ידעה כבר
לקרוא ספר פשוט ללא עזרה.

ובכן, מהדבר הרע יצא בסוף דבר טוב. כי מאז
בכל ערב, אחרי שהחנות כבר נסגרה, ריטה
ישבה עם אירה ובאור נר דונג מנצנץ לימדה
אותה קרוא וכתוב.

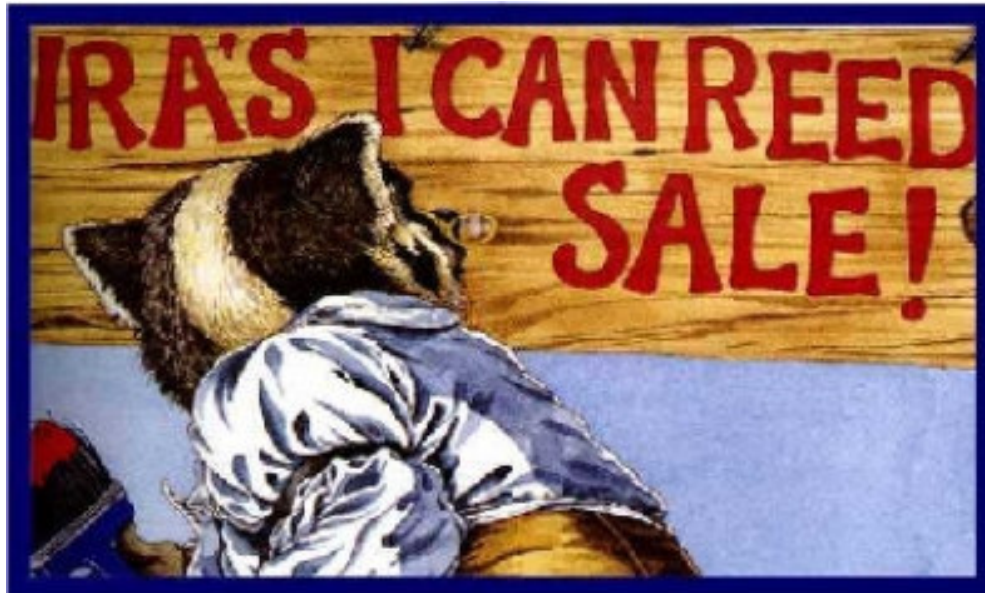

עכשיו הילדים באו ויצאו מהחנות בטריקת דלת, עם דברי אוכל טובים ואם ספרים יפים. ומצב רוחה של אירה נעשה כל פעם טוב יותר כי היא קראה ספר אחרי ספר.

מאז החנות של אירה הפכה למקום אושר לכל ילדי בית הספר. והיא הייתה כבר מסודרת טוב יותר.

כי אירה יכלה כבר לקרוא את התוויות שעל הארגזים והקופסאות. היא ידעה גם קודם שלא שמים סבון יחד עם מרק, היא רק לא ידעה לקרוא את הכתוב.

אמנם אירה הזקנה עדיין לא ידעה
לכתוב נכון אך רוחה שלה ושל כל
הבאים לחנות הייתה טובה יותר,
בארץ "כמעט שם".